

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **VETT a. s.**, se sídlem Nádražní 287, Zákupy, zastoupen JUDr. Jirím Teryngelem, advokátem se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5 - Smíchov, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 252/15, Praha 1, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Nám. 14. října 3, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2010, č. j. 11 Ca 284/2008 - 66,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2010, č. j. 11 Ca 284/2008 – 66, zrušil rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „stěžovatel“) ze dne 28. 7. 2008, č. j. 16/58306/2008/1606, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5860/08-2700-506935, jímž mu byla uložena pokuta podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) ve výši 8 595 912 Kč za porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 3 téhož zákona. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že při posouzení důvodnosti námitky, že pokuta byla uložena až po uplynutí prekluzivní lhůty, zohlednil i to, že správní orgány, aby mohly rozhodnout o uložení pokuty za porušení cenových předpisů, musely si opatřit podklady, ze kterých bylo patrné, zda účastník řízení svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, tedy zda zneužil svého výhodnějšího hospodářského postavení vůči kupujícímu městu Česká Lípa tak, že v průběhu let 2005 a 2006 uplatnil cenu za poskytování veřejné služby zajištění dopravní obslužnosti vyšší, než cenu obvyklou, odvozenou z cen srovnatelných služeb na trhu. Správní orgány tedy zvolily správný postup, pokud zjišťovaly obvyklé ceny na trhu dotazy u městských úřadů srovnatelných měst. Ze správního spisu městský soud ale zjistil, že finanční ředitelství shromáždilo podklady pro zjištění obvyklé ceny již v květnu 2007, poslední zprávy byly doručeny již na počátku června 2007, přesně 11. 6. 2007, což potvrdil i stěžovatel v napadeném rozhodnutí. Z toho je patrné, že správní orgány zjištění o ceně obvyklé na trhu učinily právě nejpozději do 11. 6. 2007, kdy byla doručena poslední zpráva. Stěžovatel ale vydal rozhodnutí ve věci až 28. 7. 2008, které nabylo právní moci dne 31. 7. 2008, tedy více než jeden rok po té, co se správní orgán dozvěděl o porušení cenových předpisů. Stěžovatel tedy prokazatelně rozhodl až po uplynutí jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty, neboť podle ustálené judikatury je pokuta uložena až v okamžiku, kdy rozhodnutí nabude právní moci. Nebylo-li tedy žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního úřadu vydáno v zákonem o cenách stanovené lhůtě pro vyměření či doměření daňové povinnosti, bylo řízení o uložení pokuty zatíženo vadou, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí bez dalšího. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí odkazoval na ust. § 8 odst. 7 vyhlášky č. 580/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), podle kterého se za den, kdy se cenový kontrolní orgán dověděl

o porušení cenových předpisů, považuje den, kdy kontrolovaný subjekt obdržel protokol a z tohoto důvodu je námitka účastníka řízení ohledně nedodržení subjektivní lhůty pro uložení pokuty podle stěžovatele nedůvodná. Ohledně ust. § 8 odst. 7 prováděcí vyhlášky již městský soud ve svém rozhodnutí ze dne 21. 2. 2006, č. j. 6 Ca 49/2004 – 39, uvedl, že podle čl. 95 Ústavy je soudce při rozhodování vázán zákonem; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem. Zákon o cenách zmocnil v § 20 zde uvedené správní orgány k vydání obecně závazného právního předpisu mimo jiné k cenové kontrole. Průběh cenové kontroly je třeba odlišovat od řízení o uložení sankce za zjištěné porušení cenových předpisů. Podle názoru městského soudu shora uvedené zmocnění v sobě nezahrnuje zmocnění k jinému stanovení počátku běhu lhůty, ve které lze pokutu za zjištěné porušení cenových předpisů uložit. Jestliže je zákonem stanoveno, že pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenové kontrolní orgány dozvěděly, je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, kdy cenový kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo a kdo se takového jednání dopustil. Od tohoto dne počíná běžet subjektivní jednorozhodčí lhůta. Úprava okamžiku tohoto dozvědění se, obsažená v ust. § 8 odst. 7 prováděcí vyhlášky, jde podle názoru městského soudu nad rámec zmocnění daného zákonem a je v rozporu se zákonem, neboť počátek lhůty spojuje až s okamžikem, kdy kontrolovaný subjekt obdržel protokol o cenové kontrole. Proto městský soud ke shora citovanému ust. § 8 odst. 7 prováděcí vyhlášky při posuzování otázky, zda došlo k prekluzi, nepřihlédl a dodržení subjektivní lhůty k uložení pokuty posuzoval z hlediska toho, kdy se stěžovatel o porušení cenových předpisů ze strany účastníka řízení dozvěděl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž namítal, že uložení pokuty po uplynutí roční subjektivní lhůty pro její uložení není jakkoli prokázáno. Městský soud je toho názoru, že ust. § 8 odst. 7 prováděcí vyhlášky jde nad rámec zmocnění v dřívějším § 20 zákona o cenách a je v rozporu se zákonem, a tedy z toho důvodu k tomuto ustanovení nepřihlédl. Je toho názoru, že je třeba počátek roční subjektivní lhůty spojit s okamžikem, kdy se cenový kontrolní orgán dozvěděl o porušení cenového předpisu, konkrétně kdy získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení cenového předpisu došlo. Stěžovatel je s odvoláním na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 75/2002 – 53, toho názoru, že podle zákona o cenách počátek roční subjektivní lhůty skutečně spadá v jedno s okamžikem předání protokolu. Platnost prováděcí vyhlášky pro období do 17. 11. 2009, kdy byla zrušena zákonem č. 403/2009 Sb., byla totiž potvrzena Nejvyšším správním soudem, a to výslovně včetně předmětného ust. § 8 odst. 7. V daném případě, kdy cenová kontrola byla zahájena v době platnosti zákona o cenách, ve znění platném do 17. 11. 2009, je proto ve smyslu přechodných ustanovení zákona č. 403/2009 Sb. tato vyhláška nezpochybnitelným pramenem práva. Protokol o cenové kontrole byl vypracován teprve dne 24. 8. 2007 a mohl být tedy předán účastníkovi řízení nejdříve tohoto dne. Rozhodnutí o uložení pokuty nabylo právní moci dne 31. 7. 2008, a proto byla pokuta uložena v roční subjektivní lhůtě. O skutečnosti, že jednorozhodčí lhůta pro uložení pokuty za porušení cenových předpisů počíná běžet dnem vyhotovení protokolu o kontrole svědčí také rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104. Avšak i kdyby neexistovala zmíněná prováděcí vyhláška nebo by ji nebylo možné pro daný případ použít z důvodu, že by byla v rozporu se zákonem či z jiných důvodů, i přesto by rozsudek městského soudu byl nezákonný. Počátek roční subjektivní lhůty pro uložení pokuty za porušení cenových předpisů odvozuje na str. 8 rozsudku od okamžiku, kdy „cenový kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo“. Proti takovému pojetí nemá stěžovatel námitek, ale pokládá za nelogické a nezákonné, že městský soud považuje za tento den okamžik, kdy kontrolní orgán obdržel poslední podklady pro zjištění ceny obvyklé. Městský soud tedy okamžik, kdy cenový kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo, zcela nesprávně ztotožňuje s okamžikem,

kdy kontrolní orgán získal poslední podklady pro zjištění ceny obvyklé. Městský soud na straně jedné potvrzuje, že 11. 6. 2007 je teprve okamžikem doručení podkladů pro zjištění obvyklé ceny a na straně druhé ho považuje za den, kdy kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení cenového předpisu došlo. V dané věci se jednalo o náročnou a složitou cenovou kontrolu zaměřenou na posouzení, zda není zneužíváno hospodářské postavení na trhu. Při těchto cenových kontrolách není možno považovat shromáždění podkladů pro nalezení obvyklé ceny za situaci, kdy je zřejmé, že k porušení předpisu došlo. Shromážděné cenové údaje jsou pouze podkladem pro to, aby cena obvyklá mohla být nalezena. Samotným shromážděním těchto podkladů tedy nemohl kontrolní orgán ještě získat takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení cenového předpisu došlo. Aby bylo kontrolnímu orgánu skutečně zřejmé, že k takovému porušení mohlo dojít, bylo nutné vyhodnocení těchto získaných podkladů spolu s analýzou všech relevantních tržních souvislostí, jak vyžadoval tehdy platný § 16 odst. 2 zákona o cenách. Toto vyhodnocení v sobě zahrnuje především posouzení všech tržních podmínek hodných zřetele ve smyslu zmiňovaného ustanovení § 16 zákona o cenách. Takže ani předběžný závěr kontrolního orgánu, že k porušení cenového předpisu došlo, nepřipadá v úvahu v okamžiku, kdy kontrolní orgán obdržel pouze podklady o tom, jaké ceny jsou sjednávány s jinými firmami. Předběžné zjištění porušení cenového předpisu rozhodně není nějakým prostým porovnáním shromážděných cen. V průběhu odvolacího řízení bylo ověřeno, že kontrolní orgán při posuzování věci právě v souladu s § 16 odst. 2 zákona o cenách vycházel z cenového vývoje na srovnatelných trzích, potřeby dosažení přiměřeného zisku, původní ceny a vývoje nákladů a dalších tržních podmínek hodných zřetele. Zvláště se zabýval výší zisku, kdy byla plně zohledněna výše zisku v cenách uplatněných účastníkem řízení. Teprve po těchto úkonech prováděných po shromáždění potřebných podkladů je možno předběžně uvažovat o případném porušení cenového předpisu. Jestliže protokol o cenové kontrole byl vyhotoven dne 24. 8. 2007, pak mohl kontrolní orgán získat takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení cenového předpisu došlo, v několika předcházejících srpnových dnech roku 2007. Za těchto okolností, kdy rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenového předpisu nabylo právní moci dne 31. 7. 2008 je lhůta pro uložení pokuty dodržena. Stěžovatel v dané souvislosti připomíná i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1999, sp. zn. 6 A 14/96. Právě tuto nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti lze získat až po provedení výše uvedené analýzy ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o cenách.

Při předběžném hodnocení této stížní námitky sedmý senát zjistil, že k otázce závaznosti ust. § 8 odst. 7 prováděcí vyhlášky existuje rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu.

V rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 75/2002 – 53, zdejší soud vyslovil, že: „*Nejvyšší správní soud se zaměřil nejprve na otázku, zda má oporu v ústavním právu České republiky žalobcovo tvrzení o neústavnosti vyhlášky č. 580/1990 Sb., či alespoň jejího § 8 odst. 7, a zda tedy lze uvažovat o její neaplikovatelnosti v posuzovaném případě.*

Otázku ústavnosti této vyhlášky jako celku je přitom třeba posuzovat ve světle nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 3/00 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 18, str. 287 a násl.), který se zabýval obdobnou otázkou, (...) Situace posuzovaná v této žalobě může být plně subsumována pod závěry tohoto právního názoru uvedeného Ústavním soudem, protože je nutno dospět k závěru, že vyhláška č. 580/1990 Sb. nepozbyla zrušením ustanovení § 20 zákona o cenách své platnosti a zůstala nadále součástí právního řádu ČR, a to již proto, že čl. 79 odst. 3 Ústavy stanoví podmínku zákonného zmocnění k vydávání sekundární legislativy pouze pro okamžik jejího vydání, nikoliv pro celou dobu její platnosti. Logika čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR (v obsahové návaznosti zejména na čl. 2, 4 a 95 Ústavy a čl. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod) totiž vychází z ústavního principu vázanosti zákonem, který je důsledkem legitimační funkce lidu, vyjádřené v čl. 2 odst. 1 Ústavy („Lid je zdrojem veškeré státní moci; vykonává ji prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní.“), a také principu bezrozpornosti vnitrostátního právního řádu. Základním materiálním imperativem

proto vždy musí být zcela konkrétní a zřetelně vyjádřený projev vůle zákonodárce (obsažený v zákonném zmocnění) k vydání konkretizujících podzákoných právních předpisů (v daném případě vyhlášky ministerstva), který nemůže být překročen či dokonce zcela absentovat. Pro právní účinky takového právního předpisu je proto rozhodující jeho zmíněný materiální vztah k projevené vůli zákonodárce; oproti tomu však není možno dospět k věcně podloženému přesvědčení o neplatnosti tohoto předpisu toliko z důvodů legislativně-technických, tedy jen proto, že – jako v daném případě – původní zákonné zmocnění bylo derogováno a „přesunuto“ do zákona jiného, ačkoliv je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že zmiňovaná vůle zákonodárce i v tomto případě dostatečně zřetelně projevena byla.

Ze stejného důvodu je proto nutno odmítnout i námitku žalobce, že není-li vyhláška č. 580/1990 Sb. neplatná jako celek, je z důvodu nedostatku zákonné legitimace neplatným alespoň její § 8 odst. 7 stanovící den, který se považuje za den, kdy se cenový kontrolní orgán dověděl o porušení cenových předpisů. Toto žalobcem napadené ustanovení plní totiž pouze roli výkladové normy k § 17 zákona o cenách, a to plně v rozsahu zákonného zmocnění obsaženého v původním znění § 20 zákona o cenách. Úpravu běhu lhůt lze nesporně podřadit pod rozsah zmocnění, které opravňovalo ministerstva financí k vydání vyhlášky i v otázkách cenové kontroly. Názor, podle něhož by nebylo možno podřadit běh lhůt při provádění cenové kontroly pod pojem úprav cenové kontroly jako takové, by totiž vedl nutně k formalistickému požadavku, aby u každé z oblastí v tomto zákonném zmocnění uvedených (tedy u sjednávání cen, vymezení nepřiměřeného hospodářského prospěchu a neoprávněného majetkového prospěchu získaného porušením cenových předpisů, postupu při regulaci cen, cenové evidenci, poskytování cenových informací a cenové kontrole), byla ještě připojena zjevně nadbytečná obecná floskule typu „a otázky související“, či obdobná, čímž by se nepřiměřeně a bezdůvodně primitivizoval právní jazyk těchto zmocňovacích ustanovení.

K oběma těmito žalobním námitkám pak nutno dodat, že oba uvedené závěry procházejí také testem souladnosti se zásadou ukládání povinností pouze na základě zákona, jak je obsažena v čl. 2 odst. 3 a zejména v čl. 4 odst. 1 Listiny. Předmětná vyhláška totiž nestanoví sama o sobě práva a povinnosti ani ve svém celku, ani v žalobcem zvláště napadené části, nýbrž jen umožňuje komplexní interpretaci zákona o cenách, k jejíž provedení byla vydána. Ustanovení § 8 odst. 7 vyhlášky č. 580/1990 Sb. nestanoví ani zánik žádného práva, ani vznik žádné povinnosti, nýbrž pouze stanoví, kdy určitá povinnost zanikne, respektive – vnímáme-li oprávnění státního orgánu jako zrcadlový odraz povinností subjektů práva – kdy státu zanikne možnost nesplnění určité povinnosti sankcionovat. Prochází tak napadená vyhláška testem ústavní konformity jak ve svém celku, tak ve své speciálně napadené části, a to jak v pohledu výše rozebíraného nálezu Ústavního soudu ČR, tak i ve světle ústavněprávní teorie, protože Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než na tuto vyhlášku poblížet jako na platnou a účinnou ve svém celku i ve všech jednotlivých částech.“

Naproti tomu odlišný právní názor (aniž by věc byla předložena rozšířenému senátu) zaujal druhý senát v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104, ve kterém mimo jiné uvedl: „První spornou otázkou v daném případě je stanovení okamžiku, kdy se cenový kontrolní orgán dozvěděl o porušení cenových předpisů, neboť od něj běží subjektivní jednorocní prekluzivní lhůta pro uložení pokuty. Zatímco žalovaný za tento okamžik považuje den vyhotovení kontrolního protokolu, tak podle stěžovatele se cenový kontrolní orgán o porušení cenových předpisů dozvěděl již dříve v průběhu cenové kontroly, a to v okamžiku, kdy mu byly předloženy podklady (písemnosti), ze kterých byly zjištěny skutečnosti odůvodňující podezření ze spáchání správního deliktu, resp. odůvodňující zahájení řízení o uložení pokuty. Městský soud se s názorem stěžovatele neztotožnil.

Předně je třeba zmínit, že zákon o cenách, ve znění účinném do 28. 6. 1994, obsahoval zmocňovací ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) (...). Na základě tohoto zmocnění byla vydána s účinností od 1. 1. 1991 vyhláška č. 580/1990 Sb., která v § 8 odst. 7 stanoví, že „za den, kdy se cenový kontrolní orgán dověděl o porušení cenových předpisů, se považuje den, kdy kontrolovaný subjekt obdržel protokol“. Judikatura správních soudů ovšem dospěla k závěru, že ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o cenách v sobě nezabírá zmocnění ke stanovení jiného počátku běhu lhůty, ve které lze pokutu za zjištěné porušení cenových předpisů uložit. Jestliže

je zákonem stanoveno, že pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenové kontrolní orgány dozvěděly, je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, kdy cenový kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo a kdo se takového jednání dopustil. Počátek běhu lhůty stanovený vyhláškou č. 580/1990 Sb. jde v ustanovení § 8 odst. 7 nad rámec uvedeného zákonného zmocnění a je s ním v rozporu, neboť počátek lhůty spojuje až s okamžikem, kdy kontrolovaný subjekt obdrží protokol o cenové kontrole (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2006, č. j. 6 Ca 49/2004 - 39, publikovaný pod č. 913/2006 Sb. NSS). Městský soud proto správně ke shora citovanému ustanovení § 8 odst. 7 vyhlášky č. 580/1990 Sb. při posuzování důvodnosti žalobní námitky nepřihlédl.

Sejmý senát se při předběžné poradě ztotožnil s právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104, přičemž vycházel z následujících úvah.

Zákon o cenách v ust. § 17 v rozhodném období mimo jiné stanovil, jaké pokuty mohou cenové kontrolní orgány za porušení cenových předpisů uložit a v jakých lhůtách, přičemž počátek běhu subjektivní lhůty váže na den, kdy se cenové kontrolní orgány o porušení cenových předpisů dozvěděly. Současně tento zákon v ust. § 20 odst. 1 písm. a) obsahoval zmocnění pro federální ministerstvo financí, ministerstvo financí České republiky a ministerstvo financí Slovenské republiky, aby společně vydala závazné právní předpisy k metodice sjednávání cen, k vymezení nepřiměřeného hospodářského prospěchu a neoprávněného majetkového prospěchu získaného porušením cenových předpisů, k postupu při regulaci cen, cenové evidenci, poskytování cenových informací a k cenové kontrole. Na základě tohoto zmocnění byla vydána prováděcí vyhláška, v níž je v ust. § 8 odst. 7 stanoveno, že za den, kdy se cenový kontrolní orgán dověděl o porušení cenových předpisů, se považuje den, kdy kontrolovaný subjekt obdržel protokol.

V důsledku této právní úpravy vyvstává otázka, zda konkretizací okamžiku, kdy se cenový kontrolní orgán dověděl o porušení cenových předpisů, v prováděcí vyhlášce nepřekročila ministerstva rámec zmocnění obsažený v ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Při rozboru jednotlivých ustanovení prováděcí vyhlášky lze dovodit, že k metodice sjednávání ceny se vztahuje § 1, k vymezení nepřiměřeného hospodářského prospěchu a neoprávněného majetkového prospěchu získaného porušením cenových předpisů § 8, k postupu při regulaci cen § 2 a § 3, k cenové evidenci a poskytování cenových informací § 4 a § 5, k cenové kontrole § 6 a k řízení při porušení cenových předpisů § 7. Z uvedeného výčtu tak vyplývá, že ust. § 8 prováděcí vyhlášky vztahující se k neoprávněnému majetkovému prospěchu zcela nekonceptně a mimo rámec zmocnění v odst. 7 určuje, který den je dnem, kdy se kontrolní cenový orgán dověděl o porušení cenových předpisů. Nelze se proto ztotožnit s právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 75/2002 - 53, že „Úpravu lhůt lze nesporně podřadit pod rozsah zmocnění, které opravňovalo ministerstvo financí k vydání prováděcí vyhlášky i v otázkách cenové kontroly.“ Mimo jiné i proto, že cenová kontrola je upravena v zákoně o cenách pouze v § 14, k němuž se vztahuje ust. § 6 prováděcí vyhlášky. Skutečnost, že v ust. § 8 odst. 7 „Předmětná vyhláška totiž nestanoví sama o sobě práva a povinnosti, (...) nýbrž jen umožňuje komplexní interpretaci zákona o cenách“ nemůže být argumentem pro její ústavněprávní konformitu, pokud překračuje rámec zmocňovacího ustanovení, na jehož základě byla vydána. Zákonné zmocnění obsažené v § 20 zákona o cenách tak nezahrnuje zmocnění ke konkretizaci dne, který je určující pro počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení pokuty za porušení cenových předpisů. Jestliže tedy zákon stanoví, že pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenové kontrolní orgány dozvěděly, je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, kdy cenový kontrolní orgán získal takovou sumu informací, ze které je zřejmé, že k porušení došlo a kdo se takového jednání dopustil.

Pro úplnost lze podotknout, že pokud se v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 – 104, uvádí, že judikatura správních soudů dospěla k závěru, že ustanovení § 20 odst. 1 písm. a) zákona o cenách v sobě nezahrnuje zmocnění ke stanovení jiného počátku běhu lhůty, ve které lze pokutu za zjištěné porušení cenových předpisů uložit, jedná se o rozsudek městského soud ze dne 21. 2. 2006, č. j. 6 Ca 49/2004 - 39, publikovaný ve Sbírce NNSS pod č. 190/2004 s touto právní větou: „*Ustanovení § 20 zákona č. 526/1990 Sb. o cenách, v sobě nezahrnuje zmocnění ke stanovení jiného počátku běhu lhůty, ve které lze uložit pokutu za zjištěné porušení cenových předpisů. Počátek běhu lhůty stanovený vyhláškou č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, jde v ustanovení § 8 odst. 7 nad rámec uvedeného zákonného zmocnění a je s ním v rozporu, neboť počátek lhůty spojuje až s okamžikem, kdy kontrolovaný subjekt obdrží protokol o cenové kontrole.*“

Protože došlo k nežádoucímu stavu, kdy k určité otázce byly v judikatuře Nejvyššího správního soudu vysloveny rozdílné právní názory, neměl sedmý senát, který takovou spornou otázku posuzuje jako další v pořadí, jinou možnost, než věc postoupit k rozhodnutí rozšířenému senátu. Jakýkoliv jiný postup by byl dalším porušením ust. § 17 s. ř. s. Sedmý senát proto rozhodl o postoupení věci rozšířenému senátu, přičemž z výše uvedených důvodů se přiklání k právnímu názoru vyslovenému druhým senátem v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 - 104.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Marie Turková, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Jakub Camrda. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

Nejvyšší správní soud sděluje účastníkům řízení, že mají možnost vyjádřit se ve lhůtě deseti dní od doručení tohoto usnesení k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu